

P
R
E
S
E
N
T
A
C
I
O

per

JOAN TARRES i VIVES

Es propòsit de REVISTA DE GIRONA obrir las seves pàgines als gironins del món de la poesia. Avui això es comença a portar a terme. I es comença amb Maria Castanyer.

Nascuda a Girona, la seva vida literària va iniciar-se després de la guerra. En l'any 1948 va guanyar la VIOLA DE PLATA als Jocs Florals de Girona. «Això — diu Maria Castanyer — va esperonar-me a escriure i a prendre part en concursos literaris».

D'aleshores ençà ha obtingut un devassall de premis: Flor Natural als Jocs Florals de la llengua catalana a París, Flor Natural a la plaça de la Llana a Barcelona, Viola de Plata a Banyoles, tres Flors Naturals en altres certàmens, etc... fins a 40 premis.

Ha publicat dos llibres de poesia catalana («Cançons del color del temps», «Retrobar-me en la terra»), i un de poesia castellana («Muriendo en silencio»).

Actualment escriu contes, molts d'ells ja premiats, i sense deixar els versos s'ha llençat més al camp de la prosa. Ara viu a Blanes treballant de professora de llengua espanyola a la ESCOLA INTERCULTURAL AMERICANA. I dintre breu temps pensa marxar als Estats Units.

Jo he conegut i conec a la família Castanyer: tinc d'aquesta família records considerables lligats a la meua joventut. Són gent entera, d'un gran sentit cristià de la vida i d'un amor terriblement intens a la nostra terra.

Segurament Maria Castanyer marxarà als Estats Units. Però tornarà. Sens dubte. Tornarà a la seva terra.

AVUI

Poemes

per MARIA CASTANYER

EMPORDA

Doneu-me un camp obert davant les nines!
Doneu-me un camp ben pla!
Amb quatre taques verdes escampades,
i dues pinzellades
de terra a mig llaurar.
I que hi bategui el vent sense cap nosa.
Que corri, que s'esbravi i tiri el dret!
S'estiragassí sobre el camp obert,
i que el seu llavi
em talli com el full d'un ganivet!
Voldria viure sempre sense mida.
Sense límits de res,
al camp ben pla!
No sentir-me lligat cap troç de vida.
Voldria viure sempre a l'Empordà!

LA CANÇO DE LA MAR

Tota la nit amb la cançó de l'aigua
i el teu record...
Unes hores salades
i el ritme a les genives,
de petons i d'estrelles.
Ets tan a vora meu
que la mar és gelosa
i canta fort perquè no l'oblidem.
La seva veu és ronca
i la pell la té grisa
i amb arrugues profundes,
i amb escumes amargues.

Avui ja és lluminosa
i té color de nacre.
El seu ritme ja canta
cançons de marinada.

Es igual que la vida,
que té dies que ploren
però si el sol ens besa,
les hores són de vidre
i de coral encès!

TARDA VENÇUDA

I les barques ja tornen a port.
I la tarda és vençuda.
L'aire és tallat de fines fantasies
que esgarrinxen la pell. Els pins són verds,
igual que cada dia.
Es passeja la gent vora la mar,
agafats de la mà.
Quasi bé és fosc.
Les llàgrimes són primes,
com un cabell,
o un somni...
I jo somric al somriure dels altres,
perquè estic sola.
Però la mar no està mai sola.
Té el vent que la desperta,
i les gavines folles que punxen les escumes,
i les barques ventrudes,
prenyades de peix que cueteja.
La mar és sempre viva!
I encara que es mori la tarda,
jo visc com ella
una esperança folla!

PLUJA A GIRONA

Tot el dia que plou.
I aquesta pluja fina
dóna un color de dol a la ciutat,
com si fós una negra mantellina,
i és fica endins del cor!
Sento caure les gotes amb sanglots mig trencats.
Les sento caure totes sobre els llavis glaçats.

Jo voldria fugir d'aquesta pluja
que em mulla el cor i em gela el pensament.
Jo voldria ser lluny...!
I què en treuria?
Sí arreu em seguiria el meu turment!

FANTASIA

Avui la lluna ha brillat sobre el mar.
Potser no és veritat... però brillava
dintre el meu pensament.
Era rodona, blanca,
com el pit d'una dona estimada...
La llengua era salada de mar.
I les pupil·les eren més daurades.

No hi fa res que la lluna no hi sigui
en el cel.
Però ha entrat per la meva finestra de besos.
I s'ha endut d'un braçat
els pètals negres de la meva tristesa.

Es veritat que la lluna brillava
damunt la mar...